

rastle smreke, umrl je preje, nego si je želel. Mnogi so mu privoščili, mnogim je prodal bajte seveda.

Ubožci in revnejši vaščanje so žalovali za njim. Bil je dober človek. Dal jim je zaslužka in vbogajme. Njegov gozd jim je bil odprt in hiša gostoljubna.

„Samo škode mi ne delajte“, je rekel, „a kar je odveč, nepotrebno suhljad, dračje, veje, listje, kar je suhega, to je vaše. Samo škode ne, rajši prosite, če potrebujete.“ Če si potreboval par kolic, da si si podprl kozolec, ni odrekel, res bil je dober človek.

In ko je umrl, je zagrmelo na Jelševini, kot bi se bil zrušil močan steber. Snubci so se oglasili za hčere, in Polde je bil dober človek za vsakega, ki se mu je znal prilizniti. Mlad je bil in lep, pa ošaben in ponosen in vedno je govoril: Vse naše.

Trd je bil in častihlepen. Nič ni bil očetov. Več je bil v mestu kot doma. Vse je imel, kot je mislil. Mogočna je bila takrat Jelševina. Vozil se je povsod in nihče se ni brigal za gospodarstvo. Kadar je bil pijan, je govoril, kot je mislil:

„Kdo ima kaj enakega? Kdo se more meriti z Jelševino! Kaj imate, berači!“

Zmerjal je ljudi z berači in jih potem napojil in so molčali in tiho mislili svoje. Tako se je prevzel, kot se to zgodi navadno na svetu. Vsi, ki so bili poznali starega, so

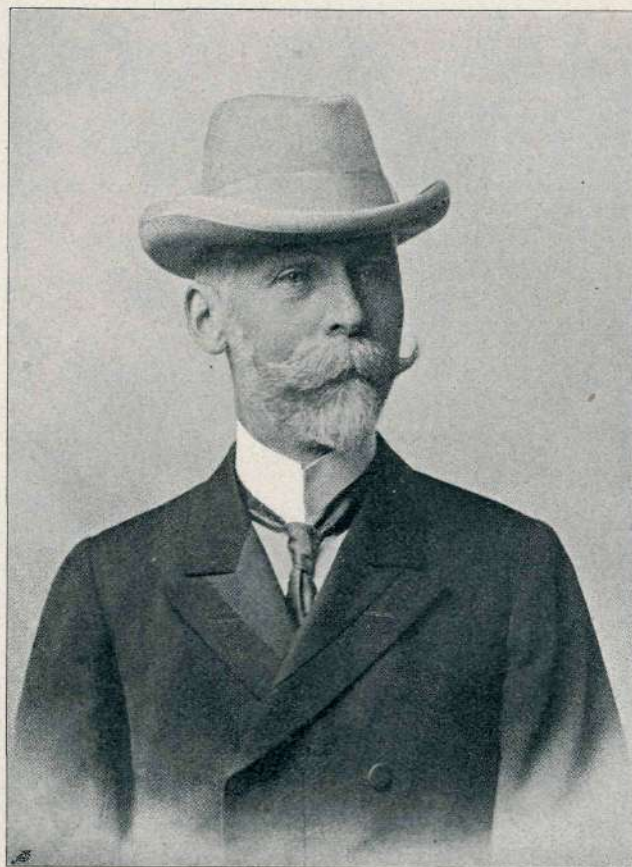
zmajevali. „Ne kaže dobro“, so rekli izkušeni starci. Če je zvedel, jih je poklical k sebi in jih ozmerjal.

In zgodilo se je, kot se je moralo: ljudi nič več v hišo, trava je pognala pred hišo, voznikov ni bilo, jedlo je vse in pilo, kajti snubcev je bilo dosti in on se je ženil po svetu. Velike svatbe so se obhajale takrat in čudne stvari so se godile. Vsi še pomnijo. On pa je najel zidarjev in rokodelcev in pre-

novili so hišo skoraj v grad. Kupčeval je z velikimi konji in se vozil. Celo jesen je imel goste-prijatelje, lov je bil vsak dan in pili so in jeli, da ni pomnila še takih ljudi dolina. Družini je bilo takrat dobro in gospodarji so preganjali hlapce: „Ne bodi len, ne bodi kot da si z Jelševine.“ In če je žena bolj zabelila, je rekel mož: „Ne beli, kot da smo na Jelševini.“ In če se je mož zakasnil v gostilni, je prišla ponj žena: „Nepostavaj kot da si na Jelševini.“ Tako se je obrnilo na Jelševini.

In nekoč je pripeljal domov gospodinjo. Gosposka je bila in ni govorila z nikomur, ki je bil navaden človek. Lepa je bila, kakor so take gosposke, in na gospodinjstvo se je razumela, kot vsi ljudje, ki ne vedó, kje se jemlje denar. In zopet so tako govorili ljudje:

„Slabo je izbral“, so dejali, „drži se, pa še lahko daleč pride. Kdo ve, kako še bo? Stari je znal, Bog mu daj dobro, in je imel,



Teodor Schwarz,
novi kranjski deželni predsednik.